

har nemlig viist sig, hvad alt længere har været befrygtet, at det ikke vil være muligt at fikke sig paalideligt Mandstaf til Redningsvæsenet, naar ikke en saadan Foranstaltning træffes.

Det andet lille Lovforslag knytter sig til en Lov, som oftere har været Gjenstand for Forhandling paa Rigsdagen, nemlig om den Indkvarteringsgodtgjørelse, og hvad dermed staaer i Forbindelse, som tilkommer Kjøbstæderne efter Lov af 29de December 1850. Det vil erindres, at det oftere har voldet Regjeringen og Thinget megen Bausfælighed at bringe disse Udgifter under den fornødne Control. Saaledes som nemlig Loven af 1850 er affattet, har jeg i det mindste ikke kunnet forstaae den anderledes, end at der var indbrømt vedkommende Communer en Myndighed og en Ret, hvori af der udsprang visse Krav, med Hensyn til hvis Dpgjørelse man ikke kunde føre den sædvanlige administrative eller den almindelige i Grundloven hjemlede finantstille Control, saa at man ikke havde nogen betryggende Afgang til at fremtvinge de Nedsættelser eller nærmere Dpgjørelser, som skjøntes at være aldeles nødvendige, uden enten at udsætte sig for Retsfølgning eller gribe til ganske *extraordinaire* Midler. Jeg vil ingenlunde sige, at det har været i noget væsentligt Omfang, at man har savnet Controllen; men man har savnet, om jeg saa maa sige, Magten til at føre denne Control; idet det er ganske vist, at man i enkelte Tilfælde af og til har savnet den, og det er da vel rimeligt, at man ogsaa fremdeles vil kunne komme til at savne den, dersom der ikke træffes nogen Nedsættelsesregel. Det har derfor været bragt under Overveelse, paa hvilken Maade man bedst kunde faae dette Forhold bragt ind under de sædvanlige Regler og Former, naturligviis uden paa nogen Maade at gjøre Kjøbstæderne nogen Uret, blot saaledes at man havde Leilighed til at føre den fornødne Control. Der kan maaskee tænkes forskjellige Midler i saa Henseende. Men det Forslag, hvorved man foreløbigt er bleven staaende som det simpleste, er, at den Godtgjørelse for ordinair Indkvartering, der ved Loven af 29de Decbr. 1850 er tilstaaet de med saadan Indkvartering belagte Kjøbstæder, skal fra 1ste April 1858

ifkun tilkomme dem, forsaavidt den enten er hjemlet ved den aarlige Finanslov eller en senere Tillægsbevillingslov, saaledes altsaa at Berettigelsen bliver bragt ind under den sædvanlige Rigsdags-Bevillingsform.

Det næste Lovforslag, jeg skal have den Ære at forelægge, er Udkast til Lov om Lønninger for Embedsmænd, hvis Gager udbredes af Kongeriget's særlige Finantser m. V.

Der vil ubetvivel allerede være omdeelt til Thingets Medlemmer en Betænkning, afgiven af den Commission, som i Tiden imellem den forrige Rigsdagssamling og den nærværende har været nedsat til at prøve de herhen hørende Spørgsmaal. Det har jo længe været erkjendt, at denne Sag trængte til en almindelig nærmere Drøftelse og til en ny legislativ Behandling. Da denne Commissions Betænkning, som i det Væsentlige ligger til Grund for Forslaget, i saa kort Tid har været i de ærede Medlemmers Hænder, anseer jeg det for mindre hensigtsmæssigt, om jeg i Dag meget udførlig vilde gaae ind paa de mangfoldige Enkeltheder, hvoraf naturligviis et Forslag af den Art bestaaer.

Selve Lovforslaget, som jo strax vil blive omdeelt, er ledsaget af en Dpgjørelse, som jeg tror vil indeholde den Motivering, der ved Siden af Commissionens almindelige Betænkning idetmindste foreløbig maatte kunne foredrøes.

Den nævnte Dpgjørelse viser nemlig den Udgifts-Forøgelse, som vil blive en Folge af Lovudkastets Antagelse, sammenlignet med de hidtilværende Gager og de i Finantisaarene 1856—57 og 1857—58 som Lønningstillæg bevilgede Beløb.

Det er iøvrigt en Selvfølge, at alle yderligere Oplysninger, som maatte ønskes skriftlig eller mundtlig, skal jeg lade det være mig magtpaaliggende at søge tilveiebragte.

Der er et almindeligt Spørgsmaal, som jeg her først skal nævne, idet jeg i det Hele taget tør henholde mig til den omdeelte Betænkning, hvori dette Spørgsmaal er blevet